

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Jagen.

ONZE TIJD IS IN EÉN OPZICHT EEN JAMMER-lijke tijd. Niemand heeft in onze dagen meer tijd. Voort moeten we, voort!

Onlangs las ik deze rake beschrijving:

„Altijd klinkt de zweep van den geheimzinnigen drijver. Alles gaat tegenwoordig „eventjes.“ Wij maken „eventjes“ een bezoek, „eventjes“ een praatje. Wij moeten „eventjes“ hierheen, „eventjes“ daarheen. „Eventjes“ naar Groningen, „eventjes“ naar Berlijn. Wij reizen des daags en wij reizen des nachts. Of neen: wij reizen niet meer, wij vliegen. Wij springen op de tram. Wij breken de beenen. Wij hebben immers geen minuut te verliezen. Voor een minuut wagen wij ons leven! Wij hangen met onze oogen aan de klok! Niemand weet eigenlijk waarom, maar wij hebben allemaal haast. Wie rust er nog? Wie wandelt er nog? Maar wij zakken straks in elkaar door de machinale kracht, die ons de noodzakelijke rust heeft ontnomen!”

Om nu maar niet te spreken over de ongelukken, die dagelijks veroorzaakt worden door het haasten en vliegen. Achterop een auto bracht dan ook eenigen tijd geleden een vriend van veilig verkeer deze doeltreffende woorden aan: „Let op! goeie vriend: 't is beter zes uur thuis, dan om vijf uur in 't ziekenhuis.”

Laat ons toch niet meedoen aan dat „zwoegend jagen,” dat altijd anderen voorbij willen snellen, altijd vlugger willen voortgaan!

Er is echter een jagen, dat aanbevelenswaardig is, ook in den meest gejaagden tijd. Dat is het jagen naar volmaking.

Het nieuwe hoofd van ons Tijdschrift spreekt er ons op nieuwe, frissche wijze over.

We zijn als Christenen op weg naar den hemel, en strekken ons uit naar de heerlijke hemelstad.

We zijn als Christenen geroepen, aardsche dingen te ver-richten, maar doen dit zóó, dat we ons lichaam bedwingen, en loopen in den wedloop, om ons te onthouden van alles, wat ons kan verhinderen, den prijs te behalen.

Zie, dát is een jagen naar Gods gedachten. Een jagen, dat niet krank maakt, of geen ongelukken tengevolge heeft. Dat is het jagen naar de hemelsche roeping. Wij jagen dáárnaar, of we het ook grijpen zullen, waartoe we door Jezus Christus gegrepen zijn.

Laat ons dan in dit opzicht geen rust kennen!

Maar jagen naar verbetering.

En jagen naar het „hemelsch goed, dat Boven is”!

Daartoe moeten onze lendenen zijn omgord, en onze lampen brandende!

MACHINES

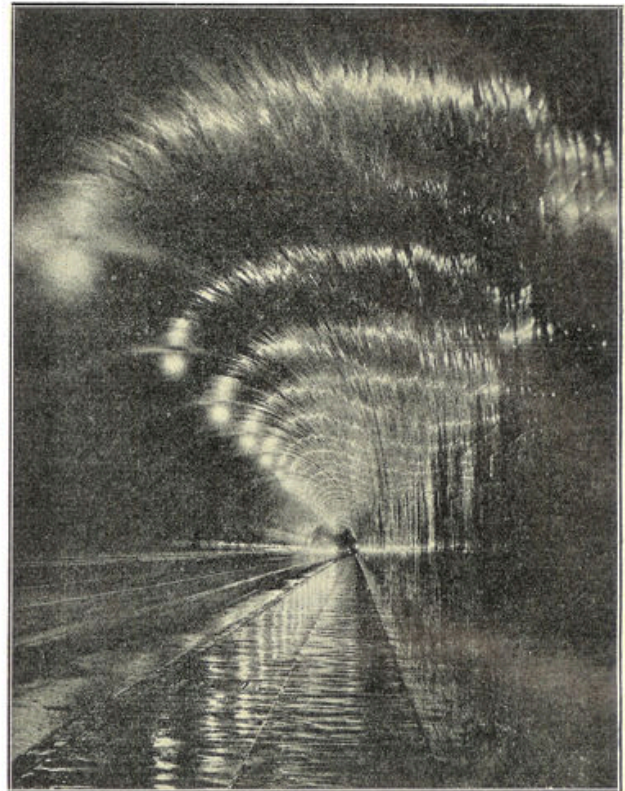
De raad'ren raat'len en de riemen gonzen;
de wanden trillen van een zwaar gedreun;
de wielen snorren en de hamers bonzen;
de zuigers schuiven met een schor gesteun.

De ruige riemen rekken uit of fronzen;
eentonig broemt een denderend gedeun;
de kop'ren buizen en de ketels bronzen
van 't sissend, fluitend, felle stoomgesteun.

Het is één draaiend vliegensvlug bewegen;
een sidd'rend, drillend trillen vult de lucht;
een zwellend zwoegen en een zwaar gezucht
komt ieder uit die sfeer van arbeid tegen.

Het leven, waarvan elk de drijfkracht ducht,
waaraan geen enkel sterveling ontvlucht.

H. W. A.

Naar een kunstfoto

Lichtweerkaatsingen in een tunnel.

DE OPGAANDE LIJN

1)

DOOR J. SMELIK

I.

Vier maal tingt de Westminster-klok haar eentonig wijsje — elf zware slagen trillen door de kamer.

Ik open mijn balkon-deuren, ga even buiten staan, in den frisschen October-avond.

De nacht lijkt kalm en vredig te zullen worden: zil-verig maanlicht spreidt zich tusschen de ijle wolken, weerspiegelt in het donkere water van de gracht. De stormwind van vanmorgen, die in razende vaart rijen dorre blânen deed ritselen over de straat, is gaan liggen... stil staan de boomen.

Het frissche, ietwat vochtige koeltje strijkt langs mijn gloeiende slapen; het doet weldadig aan.

Even kijk ik om, de kamer in, die vol blauwgrijzen rook staat. Wat heb ik weer zitten dampen, en dat met de deuren potdicht. Maar 't was daarstraks ook zoo'n heidsche herrie, met die Amsterdamsche kwajongens: 't leek wel, of de storm vandaag hen in den kop zat... Hoe kan je nou werken bij zoo'n lawaai!

Nu is 't rustig. Even slechts dringt verwijderd stads-gerucht tot mij door — uit de Leidsche straat natuur-lijk: wat tramgebel, gejoel van opgeschoten jongens en meisjes, een auto-sigtaal...

Hard gewerkt vanavond! Alles nog klaargekregen, wat ik doen wou. En nu morgen: tentamen! Mijn laatste!

Als 't goed gaat, over veertien dagen, drie weken misschien mijn kandidaats. En dan...

Even ril ik. 't Is toch frisch, óf ben ik misschien wat zenuwachtig...? Kan wel: 't zal morgen niet mee-